

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η συμμαθήτριά

Κάθε Σάββατο, το συνήθιζε η Καίτη να παίρνει το λεωφορείο από την στάση του Kingsford και να την κατεβάζει στο Shopping Centre του Mascot για να κάνει τα ψώνια της. Όχι πως αγόραζε πολλά. Λίγα φρούτα που τα εύρισκε πιο φρέσκα και καμμιά φορά και κανένα «ρουχαλάκι να ρίξει πάνω πάνω της», όπως έλεγε, και αυτό σε κάθε αλλαγή εποχής.

Η Καίτη, στην δεκαετία του 60-70, ήταν όπως όλα τα κορίτσια της ηλικίας της, «νέα και φρέσκια». Αυτό το συνήθιζε να το λέει όταν συναντούσε νέα κορίτσια που την ρωτούσαν καμμιά φορά να τους πει παλιές ιστορίες.

Της άρεσε να ντύνεται απλά και όταν άρχιζαν να γίνονται γκριζα τα μαλλιά της, τα άφησε στο φυσικό τους χρώμα. Δεν τα έβαψε ποτέ της. Μόνο τα έκοβε κάπως κοντά, γιατί όπως έλεγε, δεν ήταν πια νέα για να έχει μακριά μαλλιά.

Ζούσε μόνη σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Kingsford, μετά τον θάνατο του συζύγου, που αναγκάστηκε να πουλήσει το μεγάλο σπίτι με την αυλή. Είχε αρκετές φίλες στην πολυκατοικία Ελληνίδες αλλά και ξένες με τις οποίες έκανε συντροφιά. Δεν ένιωθε μόνη. Μόνο κάτι βράδια που νύχτωνε νωρίς και κλεινόταν στο διαμέρισμα της οι ώρες αργούσαν πολύ να κυλήσουν.

Άρχισε ο καιρός να καλοκαιριάζει, και ο ήλιος κοιτούσε από ψηλά με ένα άλλο χαμόγελο, πιο ζεστό. Πάντως η Καίτη κρατούσε πάντα μια ελαφρά ζακέτα, και στην φαρδιά την τσάντα της είχε μια μικρή ομπρέλα.

Πήγε προς το παγκάκι της στάσης του λεωφορείου. Στην άκρη καθόταν κάποια άλλη γυναίκα, της ίδιας περίπου ηλικίας. Η Καίτη, όπως το συνήθιζε, είπε ένα σιγανό good morning και έκατσε βαστώντας με τα δύο της χέρια, την τσάντα της κοιτώντας στην πλευρά του δρόμου από όπου θα φαινόταν το λεωφορείο. Δεν άκουσε αν η άλλη της απάντησε. Μπορεί να απάντησε και να μη το άκουσε.

Σε κάποια στιγμή γύρισε προς το μέρος της άγνωστης. Την είδε να της χαμογελά και να την ρωτά με σπασμένα αγγλικά: You Greek?

-Yes απάντησε μονολεκτικά η Καίτη, ρίχνοντας και μια ερευνητική ματιά στην άγνωστη. Φορούσε ένα πράσινο σκούρο φόρεμα μακρύ μέχρι κάτω και ήταν πολύ βαμμένη για την ηλικία της. Τα ολόμαυρα μαλλιά της έδειχναν πως το χρώμα το είχε βάλει χτες, καθώς γυάλιζε στον ήλιο. Κρατούσε μια μικρή μπλε τσάντα.

Με το που απάντησε η Καίτη, η άλλη σηκώθηκε από την θέση της και ήρθε και έκατσε κοντά της, και αμέσως άρχισε:

-Ευτυχώς που βρέθηκε μια Ελληνίδα να με βοηθήσει. Έμεινα χτες σε μια φίλη μου και μου έδειξε αυτή την στάση για το λεωφορείο. Κάθομαι αρκετή ώρα αλλά δεν το βλέπω να περνά. Ξέρεις εσύ την ώρα του;

- Μάλλον θα έχασες το προηγούμενο απάντησε η Καίτη. Το επόμενο θα περάσει σε δέκα λεπτά. Να σε ρωτήσω: πρώτη φορά έρχεσαι στο

Kingsford;

- Πρώτη φορά έρχομαι στην Αυστραλία. Είμαι από την Ελλάδα. Ήρθα να δω κάτι συγγενείς του μακαρίτη του άνδρα μου, ο οποίος πάντα ονειρευόταν να έρθει στην Αυστραλία. Είναι υπέροχος τόπος μου έλεγε. Είμαι άτυχη τον έχασα νωρίς. Πέθανε από δυστύχημα, ήταν μόλις 45 χρόνων.

Η Καίτη την άκουγε αδιάφορα. Η άγνωστη δεν ήταν από τους τύπους που την ενδιέφεραν για να πιάσει κουβέντα. Καθώς της μιλούσε, την είδε να ταραίζεται να ανοίγει την τσάντα της να βγάλει από μέσα τα γυαλιά της να τα φορά και να κοιτά την Καίτη στο πρόσωπο.

Ξαφνικά σαν ελατήριο τινάχτηκε από την θέση της, στάθηκε μπροστά στην Καίτη και φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε:

-Είσαι η Σταθοπούλου που καθόμαστε στο ίδιο θρανίο στο Γυμνάσιο. Δεν είναι δυνατό. Είσαι η Σταθοπούλου. Δεν μπορεί να πρέπει να με θυμάσαι. Είμαι η Πετροπούλου, η Αργυρώ Πετροπούλου. Με θυμάσαι;

Η Καίτη στο άκουσμα του ονόματος Πετροπούλου ταραχθηκε. Τα δάχτυλά της άρχισαν να ιδρώνουν. Συγκρατήθηκε και βρήκε κάποια δύναμη και την ρώτησε:

- Πετροπούλου ήταν το πατρικό σου. Το όνομα του άνδρα σου ποιο ήταν;

- Αλεξάνδρου. Αλέξανδρος Αλεξάνδρου. Ήταν μηχανικός αυτοκινήτων.

Η Καίτη ένιωσε τα πόδια της να τρέμουν. Βρήκε όμως την δύναμη και σηκώθηκε. Το πρόσωπό της κοκκίνισε από θυμό. Στάθηκε μπροστά της και ενώ τα χείλη της έτρεμαν κατόρθωσε να αρθρώσει μερικές λέξεις:

- Πετροπούλου φύγε. Αντιγόνη Πετροπούλου χάσου από μπροστά μου. Εξαφανίσου πριν σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια.

Η άλλη ξαφνιάστηκε. Δεν περίμενε αυτή την αντίδραση. Όμως γρήγορα κατάλαβε. Η Σταθοπούλου η γλυκιά συμμαθήτριά της δεν ήταν δυ-

νατό να της είχε συγχωρέσει την προδοσία της. Της έκλεψε τον πρώτο και μοναδικό έρωτα της ζωής της, τον Αλέξανδρο, με όπλο τα χρήματα του πατέρα της.

....

Ήξερε ότι είχε δεσμό με μια συμμαθήτριά της. Τους είδε κάποτε μαζί και τους χαιρέτησε. Ήταν ακόμη μαθήτριες στην έκτη Γυμνασίου.

Όταν αποφοίτησαν, τον γνώρισε κάποτε από κοντά στο μηχανουργείο που δούλευε, που πήγε με τον πατέρα της. Έτσι όπως ήταν ψηλός δυνατός με τα λάδια στο κορμί του, τον ερωτεύθηκε και αποφάσισε να τον διεκδικήσει.

Πήγαινε στο μηχανουργείο με το αυτοκίνητο, που της αγόρασε ο πατέρας της, βρίσκοντας χίλιες προφάσεις για τάχατες μηχανική βλάβη και άρχισε να τον φλερτάρει.

Εκείνος υπέκυψε τελικά όταν ο πατέρας της του υποσχέθηκε να του ανοίξει δικό του μηχανουργείο.

Τα χρόνια πέρασαν και να τώρα να έχει μπροστά της την προδομένη συμμαθήτριά της, να την αντικρύζει γιομάτη θυμό και οργή και να της φωνάζει:

Φύγε μη σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια.

....

Έκανε μερικά βήματα πίσω. Όμως ξαναγύρισε κοντά στην Καίτη:

- Συγγνώμη για το κακό που σου έκανα Σταθοπούλου.

Η Καίτη καρφωμένη στην θέση της επανέλαβε: - Φύγε Σταθοπούλου από κοντά μου. Φύγε.

Στο μεταξύ έφτασε το λεωφορείο. Πρώτη βιάστηκε να μπει η Αντιγόνη Σταθοπούλου. Την ακολούθησε η Καίτη από κάποια απόσταση.

Χώθηκαν σε ξεχωριστές θέσεις, μακριά η μια από την άλλη. Δύο γυναίκες που με μια αναπάντεχη συνάντηση ξύπνησε μέσα τους το παρελθόν που συνεχίζει να τις κυνηγά ακόμη. Την μια γιομάτη ενοχές και την άλλη με ένα βαθύ πόνο.

